

Nr 16

Utlåtande i anledning av motioner angående minimimått på ål.

Tredje lagutskottet har behandlat två inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner,¹ nr 304 i första kammaren av herr Ringaby och nr 375 i andra kammaren av herr Hedin m. fl.

I motionerna, som är likalydande, anföres:

Fiskeristadgan innehåller bestämmelser om minimimått vid fångst av ett flertal fiskslag. I stadgan finns dock inga bestämmelser om minimimått på ål. I de lokala bestämmelserna anges minimimått på ål i några län men saknas i andra.

Ur fiskevårdande synpunkt vore det av värde om man avstode från att fånga den mindre ålen, som skulle ge bättre utbyte om den finge växa till mera fångstmässig storlek.

Ur ekonomisk synpunkt är det oförmånligt för fiskerinäringen att fiskmarknaden pressas av småålen, som därigenom blir prisbestämmande för all ilandförd ål.

Ostkustens ålfiskareförbund har vid sitt årsmöte år 1961 beslutat uttala en bestämd önskan om att minimimått på ål måtte fastställas.

Under hänvisning till vad de sålunda anfört, hemställer motionärerna,

»att riksdagen måtte besluta

a) att i kungl. fiskeristadgan 24 september 1954 10 § måtte införas bestämmelse om att ål ej må fångas, som icke håller ett minimimått av 40 cm,

b) att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till erforderlig lagtext».

Över motionerna har i den ordning 46 § riksdagsordningen föreskriver yttranden inhämtats från fiskeristyrelsen med statens vatteninspektion samt från länsstyrelserna i Kalmar, Blekinge, Kristianstads, Värmlands och Gävleborgs län.

Härvid har åberopats, av länsstyrelsen i Kalmar län de för länet gällande fiskeristadgorna ävensom yttrande av fiskeriintendenten i Österhavets distrikt — därvid jämväl utlåtande av fiskerikonsulenten i länet bifogats —, av länsstyrelsen i Blekinge län utlåtande av fiskeriintendenten i Västerhavets distrikt, av länsstyrelsen i Kristianstads län dess stadga för saltsjöfiskets bedrivande vid länets östersjökust ävensom yttrande av hushållningssällskapets fiskerikonsulent, av länsstyrelsen i Värmlands län yttran-

¹ Motionen i dess helhet tryckt bland andra kammarens motioner.

den av hushållningssällskapet och fiskerinämnden för Vänerne ävensom av länsstyrelsen i Gävleborgs län utlåtande av hushållningssällskapets förvaltningsutskott.

På begäran av utskottet har yttranden därjämte avgivits av Sveriges Fiskares riksförbund och Sveriges Allmänna fiskevårdsförbund.

Inledningsvis må återgivas några allmänna uppgifter om ål såsom de upptagits i ett populärvetenskapligt uppslagsverk.

Ålen tillhör benfiskarna. Den art, som mest fångas här i riket, är den s. k. vanliga ålen (*anguilla anguilla*). De unga ålarna kallas efter färgen på buken för *gulål*, medan de vuxna exemplaren går under beteckningen *blankål*. Vanligen blir honan ej över 1,2 m lång och inte tyngre än 4 kg. Hanarna är betydligt mindre (sällan över 0,4 och högst 0,5 m). Ålen anses leka i Atlanten mellan Bermudasöarna och de Västindiska öarna. Ållarverna transporteras med Golfströmmen mot Europas kuster och förvandlas därunder till s. k. glasålar. De når Sveriges väst- och sydkust i sitt tredje levnadsår och är då 60—80 mm långa. Efter en sommar övergår de till gulål, som även invandrar i Östersjön. Från kusterna tränger honorna upp i inlandsvatten; hanar synes sällan förekomma i sötvatten och har endast få gånger iakttagits norr om Öland. Efter tillväxt under 4 till 10 år blir ålen blankål. Den slutar äta samt får större ögon och bröstfenor. Blankålen samlas på kusten och vandrar längs denna ut till lekplatserna i Atlanten. Troligen dör ålen kort efter leken. — Vid västkusten fångas därjämte understundom s. k. havsålar (*conger conger*).

Gällande bestämmelser m. m.

Bestämmelserna att fångst beträffande vissa slag av fisk ej må ske om fisken ej håller visst minimimått, finnes — som motionärerna angivit — intagna i *fiskeristadgan den 24 september 1954*. Det må anmärkas att Kungl. Maj:t före utfärdandet av stadgan hörde riksdagen över förslaget till sådan stadga, men att kamrarna stannade i skilda beslut i frågan (riksdagens skrivelse nr 348/1954).

Fångstförbudet är upptagna i stadgans § 10 och avser bl. a. lax och laxöring. Förbudet gäller jämlikt 23 § även vid fiske från svenskt fartyg på internationellt vatten. — Om någon utan avsikt råkat fånga fisk, som han enligt 10 § ej ägt fånga, men genast utsläpper fisken i vattnet, skall han enligt 11 § inte anses ha överträtt fångstförbudet. — Under vissa i 14—17 §§ angivna förutsättningar må, där så erfordras, länsstyrelse för länet eller del därav meddela särskilda bestämmelser om fiskets vård och bedrivande. — Enligt 24 § får fisk, som icke håller föreskrivet minimimått, regelmässigt ej införas till riket eller ilandföras här. Enligt huvudregeln i 26 § får ingen

i riket saluhålla, utbjuda, sälja eller i återförsäljningssyfte köpa fisk, som inte håller ett i 10 § för fiskslaget i fråga föreskrivet minimimått. Inom område där enligt av länsstyrelse utfärdade bestämmelser minimimått gäller för visst eller vissa fiskslag, gäller enligt 28 § enahanda regler beträffande sådan fisk, som ej håller det föreskrivna minimimåttet. Jämlikt 27 § andra stycket kan beträffande vissa slags fisk fiskeristyrelsen medge undantag från huvudregeln i 26 §, där så erfordras bl. a. av fiskevårdshänsyn. — Den, som fångar fisk som inte håller stadgat minimimått, dömes enligt huvudregeln i 30 § för olaga fiske till dagsböter. Den, som åsidosätter föreskrifter enligt 24, 26 eller 28 §§, straffas jämlikt 31 § med dagsböter. I 32—38 §§ är upptagna föreskrifter om förverkande av bl. a. fisk, som ej håller stadgat minimimått, eller, där det fångade undergått förskämning eller ej är i behåll, dess värde. Förverkad fisk, som inte kunnat utsättas, skall i princip enligt vissa regler säljas eller, om det inte kan ske, förstöras.

Enligt 6 § fiskeristadgan är bl. a. fiske med harka eller ljuster förbjudet, dock att fiske med ålsax får förekomma. Enligt *kungörelse den 11 december 1959* må emellertid fiske efter ål med ljuster bedrivas i havet längs vissa delar av Blekinge och Hallands läns kuster.

I *kungörelsen den 21 november 1952 med vissa bestämmelser om storleken av maskor i fiskredskap av nät och om minimimått på fisk m. m.* finnes ytterligare bestämmelser om bl. a. minimimått på vissa slag av fångad fisk. Jämväl denna kungörelse innehåller förbud mot att införa, ilandföra, saluhålla, utbjuda, sälja eller i återförsäljningssyfte köpa fisk, som inte håller det för fiskslaget stadgade minimimåttet. Straffet för förseelser mot föreskrifterna i sagda kungörelse är i regel dagsböter. Jämväl här finnes bestämmelser om förverkande o. d.

Vid tillkomsten av fiskeristadgan har, såvitt av förarbetena och utskottsutlåtandet (prop. nr 183:1954 och tredje lagutskottets utlåtande nr 28:1954) framgår, frågan om förbud för fångst av ål, som inte håller visst minsta mått, inte behandlats.

Av de till utskottet nu avgivna remissyttrandena kan utläsas att i vissa län bestämmelser om minimimått för ål införts. Sålunda gäller i Kalmar län ett minimimått om 45 cm, i viss del av Blekinge län om 35 cm, i viss del av Kalmar län likaledes 35 cm, i Göteborgs och Bohus län 37 cm samt i Malmöhus län för kusten 31 cm. I exempelvis Hallands och Gävleborgs län saknas däremot bestämmelser om minimimått med avseende å fångad ål.

Remissyttrandena

Förslaget om införande i fiskeristadgan av ett generellt förbud mot fångst av ål under visst minimimått har, i allt fall för det närvarande, avstyrkts av de flesta remissinstanserna. Detta gäller *fiskeristyrelsen, länsstyrelserna i Kalmar, Blekinge, Kristianstads och Gävleborgs län, fiskeriintendenterna* 1* — *Bihang till riksdagens protokoll 1962. 9 saml. 3 avd. Nr 16*

i Österhavets och Västerhavets distrikt, fiskerikonsulenten i Kristianstads län, Gävleborgs läns hushållningssällskaps förvaltningsutskott och Sveriges Fiskares riksförbund.

En bestämmelse om minimimått på fångad ål har i princip tillstyrkts av länsstyrelsen och hushållningssällskapet i Värmlands län, fiskerinämden för Väneren, fiskerikonsulenten i Kalmar län och Sveriges Allmänna fiskevårdsförbund.

Av flera utav de remissinstanser, som inte tillstyrker motionerna, ifrågasättes om en allmän bestämmelse av den innebörd motionärerna föreslagit verkligen kan anses ha någon betydelse från fiskevårdande synpunkt. Härvid har åberopats den bristande kännedomen i nuläget om den yngre ålens biologi liksom om gulålbeståndets storlek m. m. *Fiskeristyrelsen* anger således att det fordras brett upplagda undersökningar och försök för att skapa klarhet i frågan om ett allmänt minimimått skulle vara till gagn ur beståndsvårdande synpunkt. Styrelsen anför vidare, att den på grund härav hos Kungl. Maj:t hemställt om anslagsanvisning av vattenavgifter till befrämjande av fisket inom landet för dylika undersökningar. — *Fiskerintendenterna i Österhavets och Västerhavets distrikt* framför liknande synpunkter, därvid den senare anger att en förutsättning för ett förbud bör vara, att det är klarlagt att en fredning av småålen verkligen medför ökade fångster av större ål, något som för närvarande icke är fallet. — I samma riktning uttalar sig *länsstyrelserna i Kalmar, Kristianstads och Blekinge län* samt *fiskerikonsulenten i Kristianstads län*. — *Sveriges Fiskares riksförbund* anger likaledes i denna del att, eftersom ett ställningstagande torde förutsätta att ingående fiskeribiologiska undersökningar först göres, den av motionärerna upptagna frågan är för tidigt väckt och att man tills vidare bör avvakta resultatet av sådana undersökningar. — *Fiskerikonsulenten i Kalmar län* anger att det biologiskt sett inte finns någon anledning att begränsa fångsten eller införa minimimått, eftersom beståndsstorleken regleras av förhållanden, som inte alls påverkas av mängden från Östersjön utvandrande ål.

Fiskeristyrelsen påpekar vidare att de i motionerna åberopade ekonomiska skälen för införande av minimimått på fångad ål inte torde vara av beskaffenhet att kunna eller böra tillgodoses i en fiskeristadga, vars funktioner är helt andra. — Uttalanden av samma innebörd göres också av *länsstyrelsen i Blekinge län, fiskerintendenten i Västerhavets distrikt* och *fiskerikonsulenten i Kristianstads län*, som samtidigt framhåller, att den helt övervägande delen av den i länet ilandförda mängden småål levereras till konservindustrin, varför småålen inte torde kunna påverka priset på den i färskmarknaden försålda ålen. — Samme fiskerikonsulent betonar ålfiskets betydelse för länet och exemplifierar detta med bl. a. uppgiften att fångsten vid länets östersjökust 1959, då länet låg främst av svenska län i fråga om ilandförd ål, uppgick till 722 ton med ett förstahandsvärde

av 3,7 miljoner kronor. Efter att ha uppgivit att mer än 98 procent av fångsten utgöres av blankål, anför konsulenten vidare.

Av den mindre ålen, vilken enligt vedertagen uppfattning består av hanål som redan uppnått sin största storlek, skulle sannolikt en stor del komma att beröras av den föreslagna minimimåttbestämmelsen, därest denna blir genomförd. Enligt erhållna uppgifter synes detta förhållande vara särskilt markerat vid den ur ålfiskesympunkt viktigaste delen av länets östersjö-kust, nämligen Hanöbukten söder om Åhus.

Ehuru frågan om förekomst av småål i bottengarnsfisket vid kusten inte varit föremål för undersökning eller utredning torde redan nu kunna sägas, att ett införande av ett allmänt gällande minimimått på ål för länets vidkommande komme att medföra ett inte obetydligt ekonomiskt avbräck för ålfisket utan att det åsyftade fiskevårdsändamålet synes komma att uppnås.

Av *fiskeristyrelsen* påtalas också att en minimimåttsbestämmelse torde vara ganska meningslös på grund av det utav Kungl. Maj:t medgivna ljusterfisket efter ål på viss del av Blekinges sydkust samt det omfattande långrevsfisket efter ål. — Samma förhållanden betonas också av *länsstyrelserna i Blekinge och Gävleborgs län* samt *hushållningssällskapets förvaltningsutskott i sist angivna län*. — *Fiskeriintendenten i Västerhavets distrikt* anger att en bestämmelse om minimimått bara kan få avsedd effekt, om ålfiske icke får förekomma med sådana redskap, som gör den fångade fisken livsoduglig, vilket är fallet med den ljustrade eller på långrev fångade småålen.

Från flera håll betonas också att gällande bestämmelser ger *länsstyrelserna* möjlighet att utfärda lokala bestämmelser om minimimått på fångad ål, där så befinnes erforderligt. I den riktningen uttalar sig *länsstyrelserna i Kalmar, Kristianstads och Gävleborgs län*, *fiskeriintendenten i Österhavets distrikt* och *Sveriges Fiskares riksförbund*, som därvid också påpekar att sådana lokala bestämmelser på olika kustavsnitt kan vara önskvärda med hänsyn till dels skiftande fiskeförhållanden och dels förekomsten av olika sorter av ål. — *Länsstyrelsen i Gävleborgs län* betonar i sammanhanget att några önskemål om en bestämmelse om minimimått på fångad ål inte framkom, då den gällande stadgan för sötvattensfisket i länet utarbetades.

Förvaltningsutskottet i Gävleborgs läns hushållningssällskap anför i fråga om det i länet förekommande fisket av från sjöarna utvandrande ål bl. a. följande.

På grund av överbyggnader av vattendrag, sjöregleringar, flottningsbyggnationer m. m. försiggår inom berörda sjösystem ett tämligen omfattande kompensationsarbete för avhjälpande av de genom ingreppen förorsakade fiskeskadorna. Till rätt stor del är detta arbete inriktat på anskaffande och utsättning av ål i lämplig storlek. För närvarande kan annat utsättningsmaterial än från västkusten inköpt småål ej erhållas. Denna ål återbördas efter tillväxten i våra sjöar till havet, i den mån den undgått beskattning genom fisket och oskadad kunnat passera hindren för sin utvand-

ring från sötvatten. Härmed står denna ål i vuxet skick åter till förfogande för havsfisket.

Fiskerikonsulenten i Kalmar län ställer sig i princip positiv till en bestämmelse om minimimått och åberopar därvid ekonomiska skäl. Han finner emellertid att förbudet bör inskränkas att avse gulål men anser att måttet bör fastställas till 45 cm. Till stöd för sitt ställningstagande anför han följande.

Vad gulålen beträffar är den under tillväxt och lämnar ej Östersjön och troligen inte heller de svenska vattenområdena, förrän den nått blankålsstadiet. Då gulålen är av sämre kvalitet än blankålen, betalas den nu och har alltid betalats med ett lägre pris. Ju mindre den är, desto lägre har priset varit. För den minsta gulålen torde gälla ett pris, som är knappt hälften av blankålens, medan den större betalas med ett pris, motsvarande ungefär två tredjedelar av blankålens.

För de specialiserade ålfiskerna vid Kalmar läns kust är som regel gulåls-längsten av mindre ekonomisk betydelse och ej avgörande för fiskets lönsamhet. Så är under alla förhållanden fallet vad den minsta gulålen beträffar.

Inom Kalmar län har tillämpats ett minimimått på ål av 45 cm sedan år 1951. Erfarenheterna härav synes vara enbart goda, och inte i något fall har anförts krav på ändring av bestämmelsen. Som framgår av det föregående talar flera skäl för en höjning av det i länet nu gällande minimimåttet vad beträffar gulål, men med hänsyn till det sätt, varpå ålfisket bedrivs, kan frågan åtminstone tills vidare ej anses omedelbart aktuell.

Jämväl *fiskerinämdnen för Väneren* ställer sig positiv till en allmän reglering av ålfisket men föreslår att bestämmelse om minimimått för ål intages i 24 § fiskeristadgan och att i 27 § första stycket av stadgan jämväl ål intages bland de uppräknade fiskslagen. Nämnden anger, att den har sig beaktat att betydande mängder ål av synnerligen blygsamt format fångas för försäljning till konsumtion vid kusterna, och förmodar att denna fångst och försäljning varit anledning till motionen. Nämnden har intet att erinra mot ett minimimått av 40 cm för ål, men det bör då utformas som ett s. k. saluminimimått. Efter att ha angivit att ett minimimått för Väneren skulle få betydelse i fråga om fångst med långrev, då det vid sådan fångst ej sällan inträffar att ålarna är mindre än 40 cm i längd, påpekar nämnden att ett fångstminimimått skulle innebära, att man — för att undgå ansvar — måste utsätta fångad ål under detta mått oavsett om fisken är levnadsduglig eller ej. Detta måste enligt nämndens uppfattning vara olämpligt. Det kan nämligen få till följd att annars oförvitliga personer kan komma att stämplas som brottslingar därför att de anser det mera oförnuftigt att åter släppa en dödsskadad fisk i vattnet än att behålla den för egen del och därför väljer det senare. I stället för fångstminimimått föreslår nämnden därför saluminimimått d. v. s. en bestämmelse att ål, som inte håller stadgat minsta mått, inte får saluhållas, utbjudas, säljas eller i återförsäljningssyfte köpas inom riket. Ett förbud mot utförsel ur riket av ål under stadgat minimimått kan

eventuellt vara erforderligt för att förhindra att fångst sker för avyttrande utomlands.

Länsstyrelsen och hushållningssällskapet i Värmlands län ansluter sig i allt väsentligt till de synpunkter, som framförts av nämnden. Hushållningssällskapet understryker därvid vikten av att, om minimimått skulle fastställas, möjligheten att inköpa sättål från kusten för rekrytering av ålbeståndet i inlandsvatten hålles öppen enligt 27 § andra stycket fiskeristadgan. Det anges härvid att Värmlands län för närvarande har ett behov av 1,5—2 ton s. k. sättål, som levereras från ålfiskena framför allt vid väst- och sydkusten, för uppflyttning till Vänern.

Sveriges Allmänna fiskevårdsförbund förordar införandet av bestämmelse om viss minimistorlek på fångad ål, baserad helt på vikt. Förbundet utvecklar sina synpunkter sålunda.

Av rent fiskeriekonomiska skäl finner förbundet det vara angeläget att på alla sätt försöka minska fångsten av små-ål. Att vid fångsten kunna återutsätta i levnadsdugligt skick den erhållna små-ålen låter sig även göra vid fisket i åltinor, ålkistor, ryssjor och bottengarn, vid vilket fiske huvuddelen av vår små-ålsfångst nu sker. En viss del av den rev-(krok-)fångade ålen av önskad minimistorlek torde skadas till icke levnadsduglig, men ändå föreligger starka skäl att lagstiftningsvägen skydda små-ålen.

Om det sålunda är principiellt önskvärt att förhindra beskattningen av små-ål i större omfattning, är det å andra sidan ej lätt att finna former för klassificeringen, som är snabba och lätta att praktisera.

Det torde i praktiken vara ogörligt att utgå från ålens längdmått, när det helt enkelt inte går att mäta den på en fullt frisk och nyfångad ål, som skall återutsläppas oskadd. Ett betydligt pålitligare mått torde vara vikten, och anser förbundet att minimimåttet bör vara ett viktmått, förslagsvis av 300 gram. En ålfiskare som fiskar större mängder undermålig ål lär sig snabbt skilja ut dessa utan vägning. En enkel fjädervåg kan även lätt medföras för kontroll av gränshallen.

Rent allmänt vill förbundet även meddela, att de områden där små-ål i större mängder fångas torde främst vara Bohusläns kust och Hallandskusten. Här fångas små-ålen med åltinor, som mäskas, och en granskning av de fånster som därifrån avyttras främst till danska åluppköpare visar, att det huvudsakligen är fråga om så småvuxen ål, att den i stor utsträckning motsvarar de format som på andra håll används som utsättningsål. Längre söderut säljes också sådan ål som sättål.

Även i insjöarna och vid de östra och södra kusterna förekommer mycken små-ål. Den fångas dock i mindre utsträckning där, på grund av dess mindre värde i förhållande till den fullväxta blankålen. Fångsten sker huvudsakligen på våren och försommaren husbehovsmässigt och amatörfiskemässigt och fångstredskapen äro krok (rev) och sax. Vid saxfisket är det mycket lätt att undvika hugg mot undermåliga fiskar, då detta fiske sker på grunt vatten. Minimistorlek skulle således vid detta fiske vara till stor nytta.

Vid yrkesmässigt fiske med ålrev i Kalmar län och på Gotland i synnerhet, med tobis och räkor som agn, tages det upp en ganska liten procent små-ål i förhållande till det totala fiskeutbytet.

I insjöarna är ålbeståndet föremål för särskild omvårdnad i de vatten, som i detta avseende är av större betydelse. Detta gör att de fiskande själva

oftast lägger band på fisket efter små-ål redan nu. Som exempel kan anföras att i en så god ålsjö som Roxen utgör är fisket med mask som agn förbjudet just därför att därmed fångas en hög procent små-ål.

En viss kompensation för de ålfiskare som hittills med tinor fångat stora mängder små-ål för ett pris av 2—2: 50 kr per kg skulle kunna ges genom att låta dem fiska för avsättning såsom sättål, på vilket område efterfrågan ej motsvarar tillgången och där vidare behovet av utsättningsål är stigande.

Detta fiske finge då ske såsom ett licensfiske, och all försäljning ske genom vederbörande fiskerikonsulent eller annan lämplig kontrollant som förordnats härtill. Därvid bör denna sättål indelas i olika storleksklasser med högre pris på de minsta storlekarna.

Om övervakning av bestämmelserna torde vara i särskilt behov att beaktas vid en ev. lagstiftning för införande av minimistorlek på ål. Således torde i synnerhet exporten på framför allt Danmark vara i behov av kontroll, såväl från Bohuslän som från övriga västkusten och Skåne.

Utskottet

Såsom fiskeristyrelsen framhållit, är kännedomen om bl. a. den yngre ålens biologi och gulålbeståndets storlek mycket ringa. Några säkra belägg för att ett allmänt stadgande med förbud mot fångst av ål under visst mått skulle vara till gagn ur beståndsvårdande synpunkt synes inte nu förefinnas. För att skapa klarhet därvidlag torde brett upplagda undersökningar och försök vara erforderliga. Genom Kungl. brev den 2 februari 1962 har fiskeristyrelsen beviljats ett anslag på 50 000 kronor av de vattenavgifter, som avsatts för fiskets befrämjande inom riket, till undersökning av den vid kusten levande gulålens biologi. Genom denna undersökning torde viss klarhet kunna erhållas i frågor, som här är av betydelse.

Redan med nuvarande begränsade kännedom om ålens levnadsbetingelser och de därmed sammanhängande spørsmålen finner utskottet sig emellertid kunna uttala att en allmän föreskrift om fångstförbud beträffande ål under viss storlek knappast torde vara lämplig. Härför är förhållandena på skilda håll inom riket alltför skiftande. Enligt utskottet är det fastmera så att det behov, som ur fiskevårdande synpunkt må förefinnas av särskilda bestämmelser på detta område, bäst tillgodoses genom lokala föreskrifter.

I likhet med flera remissinstanser vill utskottet i detta sammanhang även betona att en allmän bestämmelse av här ifrågavarande innebörd knappast heller synes kunna fylla den av motionärerna avsedda beståndsvårdande funktionen så länge bl. a. fiske med långrev är tillåtet. Något förbud mot sådant fiske torde emellertid varken vara önskvärt eller lämpligt.

Till stöd för sina yrkanden har motionärerna även åberopat vissa ekonomiska överväganden. I den mån vad därvidlag angivits till någon del skulle vara bärande, finner utskottet uppenbart att hänsynstaganden av

sådan beskaffenhet ligger utom det område, vilket fiskeristadgan är avsedd att tillgodose.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att förevarande motioner, I: 304 och II: 375, icke måtte
föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 27 mars 1962

På tredje lagutskottets vägnar:

HANS LEVIN

Vid detta ärendes behandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Kristiansson, Ebbe Ohlsson, Georg Carlsson, Åkesson*, Herbert Larsson, Wirmark, Paul Jansson och Gunnar Pettersson;

från andra kammaren: herrar Levin, Johansson i Torp, Nyberg, Jansson i Benestad*, Johansson i Öckerö*, Persson i Tandö*, Wachtmeister och Svanberg.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.